

Kosztolányi János: A rossz megbeszélés

13:21. Elkezdnek szállingózni a fél kettőkor tartandó megbeszélésre. 13:36-kor még nem érkezett meg mindenki, informális társalgás zajlik. Ekkor valaki megkérdezi:

– Józsi jön?

– Nem tudom. Várj, rácsörgök.

Mint kiderül, Józsi nem tudta, hogy lesz megbeszélés. Bár fontos lenne a jelenléte, nem tudja abbahagyni jelenlegi tevékenységét.

Az utolsó kolléga, Sanyi is megérkezik. Még a desszertet nem nyelte le teljesen.

– Tudjátok, hogy a fejlesztőknek negyed kettőtől van ebéd. Miért kell fél kettőre meetinget szervezni? Jogos kérdés, bár előbb is jelezhette volna a kifogását. Ekkor jön a szokásos „Várunk még valakit?” kérdés, majd a bizonytalanságot látva megkezdődik a megbeszélés.

Ekkor toppan be Pali. Pali jó arc, így attól függetlenül, hogy 11 percet késett és már folyik a megbeszélés, mindenkivel kezét fog, a termet komótosan körbejárva. Ezt megfűszerezi, néhány „na, milyen volt a pecázás?”, és ehhez hasonló figyelmes kérdéssel.

Bár a megbeszélésnek van témája, napirendi pontok, vagy bármilyen terv nélkül vágnak neki a diskusszióknak. Nincs is kijelölt vezetője az eseménynek, mivel a cégnél van vállalati kultúra, és az szükségtelessé teszi.

Bár az előző megbeszéléseken számos feladatot kiosztottak, azok állását senki nem bolygatja. Jobb ez így mindenkinek. Többen jegyzetelnek, bár közelebbről megfigyelve ketten rajzolgatnak, hárman a számítógépükön egyéb dolgaikat intézik. A háromból csak egy lóg éppen a Facebookon. Így erről a megbeszélésről sem fog készülni emlékeztető.

A logisztikai vezető bár átfuthatná az emlékeztetőt egy perc alatt, de mivel sosem készül, ezért biztosabbnak látja, ha részt vesz, és így nem marad le a fontos információkról. Igaz, hogy így egy órát kell itt ülnie... Gondolja optimistán még ebben a pillanatban.

A beszélgetés közben többször merül fel olyan kérdés, ami bár teljesen várható volt, senki sem tud rá válaszolni. Röviden, a résztvevők készületlenek. Ekkor valaki javasolja, hogy a prezentációs számítógépen menjenek rá a Ty meghajtóra, mert bár azon nem a legfrissebb verzió van fent, de legalább mindenki kaphat egy benyomást a dolgról. A Ty meghajtót persze nem lehet elérni erről a gépről. Röpké 15 perc telik el a próbálkozással (gépújraindítás stb.).

Eddigre már egyre gyakoribbak a párhuzamos beszélgetések a témában, és bármi másról. Ezeket senki sem moderálja. Az egyik kolléga elkezd hangosan bírálni a felső vezetés előző heti döntését a leállás alatt üzemelő részlegekről. Ez érdekes téma, erről is lehet beszélgetni néhány percre.

Végre felmerül egy komoly probléma, amit érdemes lenne kivizsgálni, mert a projekt sikere szempontjából létfontosságú, hogy rövid időn belül megoldják. Természetesen a teremben ülők nagy része azonnal tudja a helyes megoldást. Nincs szükségük adatokra, információkra, mert ők nagyon okosak. Ennek következtében egy heves vita alakul ki, mert a hihetetlenül jó megoldások egymásnak ellent mondanak. A vitát sikerül lecsillapítani, de elfelejtik felvenni az akciólistára a probléma kivizsgálását.

Nem ez az egyetlen dolog, ami nem kerül fel az akciólistára, hiszen ahogy Sanyi mondja:

– Ne aggódjatok, az már le van vajazva.

Ezzel szemben több olyan akció is felkerül, aminek a felelőse éppen nincs a teremben, de mindenki egyetért abban, hogy majd ő meg tudja csinálni. Természetesen a megszabott, kissé szűkös, de igazságos határidőn belül.

A fő kérdés, ami miatt jöttek, a „még visszatérünk rá” állapotba kerül. És végül az egyórásra szánt megbeszélést, amit 20 perc alatt meg lehetett volna oldani, két és fél óra után hagyják abba. Mindenki nagyon fáradt, hiszen rendkívül sokat dolgoztak. Ezért ma már csak kávéznak, és mindenki elégedetten mehet haza.